

[Handelsministeren.]

imidlertid lægge vægt på, at lånene som tidligere kan ydes med en vis rentefavør i forhold til markedets almindelige rente, således at lånene gøres attraktive. Min stilling hertil bygger på den iagttagelse, at man herved i højere grad, end det ellers ville være tilfældet, får kontakt mellem en række virksomheder og de teknologiske institutter, hvis vurdering ikke blot af det konkrete foreliggende projekt, men også af virksomhedens samlede forhold kan føre til væsentlige forbedringer i virksomheden og dens drift. Hertil kommer, at man gennem det i forbindelse med lånets ydelse foreskrevne regnskabstilsyn gennem de teknologiske institutter får mulighed for at etablere en løbende kontakt med virksomhederne. Håndværkerkommissionen har da også — efter min opfattelse med rette — fremhævet det værdifulde i det konsultative element, der er forbundet med låneordningen.

Som noget nyt indfører lovforslaget, at der af de ydede låns hovedstol skal svares et bidrag på 0,2 pct. p. a. til dækning af statens administrationsudgifter. Under forelæggelsen af forslag til lov om Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning udtalte den daværende finansminister, at der ved fremtidige lovrevisioner burde søges skabt hjemmel til, at hypotekbankens administration af statens udlån i videst muligt omfang finansieres gennem debitorbidrag. Regeringen har tiltrådt dette synspunkt. Uanset administrationsbidraget vil lån i henhold til lovforslaget stadig være fordelagtige for låntageren.

Endelig stilles der forslag om væsentlige ændringer i den administrative organisation og sagsbehandling. Hensigten hermed er at forenkle og effektivisere sagerens behandling. Den enkelte låneansøgning har hidtil skullet passere flere led — dels lokale håndværkerrepræsentanter eller de teknologiske institutter, dels det rådgivende låneudvalg — for først derefter at komme til endelig afgørelse i direktoratet for egnsudvikling. Fremtidig vil sagsbehandlingen i så vid udstrækning som muligt foregå i direktoratet, dog således, at dette, hvor man måtte finde det nødvendigt, lader sagerne forbehandle i de teknologiske institutter. Herved kan man undlade forbehandling hos de lokale håndværkerrepræsentanter. Samtidig erstat-

tes håndværkerlåneudvalget med et udvalg, hvis hovedopgave bliver at være rådgivende ved fastsættelsen af de principielle retningslinjer for lovens administration og sagsbehandling, og som derudover kan være rådgivende ved behandlingen af konkrete sager, hvor disse måtte rejse principielle problemer.

Gennem denne forenkling af administrationen skulle det være muligt at afkorte den ofte lange tid, der er gået, indtil sagerne har kunnet afgøres.

Konsekvenserne for administrationen af denne lov vil næppe blive store. Måske kan der blive tale om en meget begrænset personaleforøgelse, hvis den samlede sagstilkning vokser. Omkostningerne ved den forberedende sagsbehandling vil nok stige noget, idet man må regne med, at der vil fremkomme flere ansøgninger, og at de teknologiske institutter inddrages i sagerne i noget større omfang end tidligere.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale dette til folketingets velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg tillader mig herved at forelægge folketinget *forslag til lov om offentlige indsamlinger*.

Forslaget, der er tænkt som en afløsning af lov nr. 178 af 16. maj 1934 om offentlige indsamlinger, skal ses på baggrund af den diskussion om justitsministerens diskretionære adgang til at skønne over indsamlingers ønskelighed, som er blusset op med mellemrum gennem de senere år.

Det har som forsvar for den gældende ordning været anført, at der uden en adgang til at begrænse antallet af indsamlinger ville ske en meget væsentlig stigning i indsamlingernes antal, og at man ville stå over for mange indsamlinger, hvis formål ikke kunne siges at have almen interesse.

Der er hertil grund til at bemærke, dels at det normalt er forbundet med et så stort arbejde at iværksætte en indsamling, at man næppe vil iværksætte en sådan, medmindre der føles et ægte behov for den, dels at det formentlig er en helt utidssvarende forestilling, at offentlige indsamlinger bør vedrøre egentlig almene formål. Det føles tværtimod helt urimeligt, at en række